

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Jiráskem, advokátem se sídlem Klíčová 199/2, Mariánské Lázně, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2013, č. j. 16 Ad 58/2012 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ladislavu Jiráskovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2.600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 13. 5. 2013, č. j. 16 Ad 58/2012 – 66 (dále jen „napadené usnesení“), jímž bylo zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované (dále také „napadené rozhodnutí“), neboť stěžovatel vzal svoji žalobu zpět.

Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o invalidní důchod, která byla rozhodnutím žalované ze dne 27. 12. 2011, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítnuta, protože stěžovatel nesplňoval podmínky pro přiznání invalidního důchodu dle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť dle lékařského posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Cheb ze dne 12. 12. 2011 není invalidní a jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 30 %. Prvostupňové rozhodnutí stěžovatel napadl námitkami, které byly napadeným rozhodnutím žalované zamítnuty.

Proti rozhodnutí žalované stěžovatel podal žalobu, kterou nejprve adresoval Okresnímu soudu v Chebu. Tento řízení pro svou věcnou nepříslušnost zastavil usnesením ze dne 18. 9. 2012, č. j. 16 C 88/2012 – 4, a stěžovatele poučil o tom, že je oprávněn podat žalobu proti napadenému rozhodnutí ke Krajskému soudu v Plzni. Stěžovatel tak učinil dne 5. 10. 2012

a dne 23. 10. 2012 žalobu na předchozí výzvu soudu doplnil a navrhl soudní přezkum napadeného rozhodnutí a zhodnocení jím přiložených lékařských zpráv a jeho zdravotního stavu. Žalovaná se k žalobě vyjádřila dne 9. 11. 2012, přičemž navrhla vyhotovení posudku příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Soud žádosti žalované vyhověl a požádal PK MPSV, pracoviště v Plzni, aby vypracovala posudek ohledně zdravotního stavu stěžovatele. Z tohoto posudku vyplynulo, že stěžovatel není invalidní, neboť jeho pracovní schopnost klesla o 30 %.

Krajský soud dožádal Okresní soud v Chebu (dále též „dožádaný soud“), aby předvolal stěžovatele a zjistil jeho stanovisko k výše uvedenému posudku PK MPSV. Z protokolu před dožádaným soudem ze dne 30. 4. 2013 vyplývá, že stěžovatel vzal svou žalobu v celém rozsahu zpět. K tomu dále uvedl, že si podá novou žádost, protože i z výsledku posudku posudkové komise je zřejmé, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil, což uvedla i PK MPSV v posudku ze dne 21. 2. 2013. Pokud by nebyl s novým rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu spokojen, podá si znovu odvolání. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vzal svůj návrh zpět dle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud řízení v souladu s § 47 písm. a) téhož zákona usnesením zastavil.

Stěžovatel podal proti usnesení o zastavení řízení kasační stížnost, která byla doplněna jím ustanoveným advokátem dne 14. 8. 2013. Z kasační stížnosti a jejího doplnění vyplývá, že je stěžovatel přesvědčen, že vyšetření jeho zdravotního stavu nebylo kompletní, dostatečné a objektivní. Z výsledku posudku PK MPSV dle jeho názoru plyne, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil. Dále uvedl, že tento posudek je rozporuplný, když na jedné straně uvádí, že byl v jeho případě zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který je trvalý, stěžovatel není schopen abstinence, jeho zdravotní stav je léčbou nezměnitelný s nepříznivou prognózou a jedná se o duševní poruchu v závislosti na alkoholu, kdy stěžovatel není schopen vykonávat pravidelnou výdělečnou činnost, a na straně druhé uvádí, že jeho pracovní schopnost klesla pouze o 30 % a stěžovatel není invalidní. Zpětvzetí návrhu stěžovatel učinil v rozporu se svým přesvědčením, neboť se domnívá, že mu nárok na invalidní důchod vznikl. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Předmětem sporu v tomto řízení je procesní otázka, zda stěžovatel v průběhu výslechu před dožádaným soudem skutečně vzal svůj návrh na zahájení řízení zpět, či nikoliv. Pokud by tomu tak bylo, pak by krajskému soudu nezbylo, než řízení zastavit v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s., neboť toto ustanovení nedává soudu možnost jakéhokoliv uvážení.

Po důkladném prostudování spisu krajského soudu, především pak protokolu z jednání před dožádaným soudem ze dne 30. 4. 2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z těchto podkladů skutečně vyplývá, že stěžovatel učinil prohlášení, jímž vzal svou žalobu v celém rozsahu zpět. Zpětvzetí stěžovatel dokonce odůvodnil tím, že si podá novou žádost, neboť z výsledku posudkové komise je zřejmé, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil. Dále uvedl, že pokud by nebyl spokojen s novým rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu, podá odvolání. Svě prohlášení o zpětvzetí žaloby stěžovatel v kasační stížnosti napadl pouze tvrzením, že tak učinil v rozporu se svým přesvědčením, neboť se domnívá, že mu nárok na invalidní

pokračování

důchod vznikl. Pravdivost takové skutečnosti ale není z protokolu patrná. Protokol nevykazuje žádné procesní vady a soud tedy nemá důvod pochybovat, že byl sepsán v souladu se zákonem. Jakékoliv vady samotného protokolu navíc stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí. Protokol je vlastnoručně podepsán jak stěžovatelem, tak přítomnou vyšší soudní úřednicí. Je z něho dále patrné, že stěžovatel byl řádně poučen o svých právech. Nejvyšší správní soud neměl tedy důvod pochybovat o tom, že stěžovatel zpětvzetí žaloby učinil zcela svobodně, vážně a srozumitelně, a jeho projev vůle byl určitý. K jeho kasační námitce tedy nelze v daném právním i skutkovém kontextu přihlížet.

Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět*. Toto ustanovení nedává soudu žádný prostor pro uvážení, zda řízení o žalobě zastaví, či nikoliv. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že je povinností soudu v případě, že o obsahu projevu vůle navrhovatele není pochyb, řízení zastavit. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, krajský soud neměl důvod pochybovat o obsahu, skutečnosti a vážnosti prohlášení stěžovatele, jímž vzal svůj návrh na zahájení řízení zpět, a proto učinil správně, jestliže řízení o žalobě napadeným usnesením zastavil.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud se stěžovatel domnívá, že se jeho zdravotní stav zhoršil a že má na invalidní důchod nárok, může si, jak ostatně sám v prohlášení o zpětvzetí žaloby uvedl, podat novou žádost o přiznání invalidního důchodu, přičemž v novém řízení bude znovu posouzen jeho zdravotní stav.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) odměna v celkové výši 2.600 Kč. Soud přiznal advokátovi odměnu za dva úkony právní služby po 1.000 Kč, tj. za převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, celkem tedy 2.000 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ke každému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 2.600 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Průchou v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Jiráskem, advokátem se sídlem Klíčová 199/2, Mariánské Lázně, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2012, č.j. 730 605 1808/ 44091-Ter, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2013, č. j. 16 Ad 58/2012 – 66,

t a k t o :

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 Ads 33/2013 - 37, **se opravuje** tak, že ve výroku č. III se místo částky „2.600 Kč“ uvádí částka „3.146 Kč“.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 Ads 33/2013 – 37 (dále jen „označený rozsudek“) bylo rozhodnuto o zamítnutí kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatele“), náhradě nákladů řízení a výrokem č. III o odměně ustanoveného zástupce stěžovatele, která byla vyčíslena na 2.600 Kč (za dva úkony právní služby včetně náhrady hotových výdajů). Jelikož ustanovený zástupce nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, nebyla mu částka této daně přiznána.

Dne 24. 9. 2013 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání ustanoveného zástupce, kterým dodatečně doplnil své osvědčení o registraci k placení daně z přidané hodnoty a žádost o vydání opravného usnesení, kterým by byla přiznaná odměna navýšena o částku DPH ve výši 546 Kč.

Uvedené zjevné nesprávnosti usnesení opravuje Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 54 odst. 4, § 55 odst. 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. platí, že byl-li návrhovátelem ustanoven zástupcem advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu; to samé platí i v případě, kdy osoby uvedené v odstavci 2 jsou společníky právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon jejich povolání a plátcem daně je tato právnická osoba.

Ačkoliv se nejednalo o zjevnou nesprávnost, neboť Nejvyšší správní soud neměl v době svého rozhodování ve věci k dispozici osvědčení o registraci k placení DPH, může předseda senátu v souladu s novou skutečností opravit výrok o odměně ustanoveného zástupce svým opravným usnesením, neboť se jedná svou podstatou o náklady řízení, které může předseda senátu určit až v písemném vyhotovení rozsudku nebo usnesení, jímž bylo o jejich výši rozhodnuto (§ 61 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

Jelikož ustanovený zástupce dodatečně doložil osvědčení o registraci k placení DPH, přiznal mu Nejvyšší správní soud navýšení odměny o částku této daně (21 % z částky 2.600 Kč = 546 Kč). Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci odměna 3.146 Kč, která bude ustanovenému zástupci vyplacena na jím uvedený účet do 30 dnů ode dne právní moci tohoto opravného usnesení. Vykonatelnost výroku č. III označeného rozsudku se odkládá do právní moci tohoto opravného usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu